

som kvalificerer til at kunne beklæde et Dommerembede her i Landet; de skal altsaa være Jurister. Tidligere har denne Betingelse ikke været krævet, og ofte har det været veltjente Kolonibestyrere, som har faaet denne Post. Bestemmelsen sættes nu ind af Hensyn til de mange Overtrædelser af Fiskeribestemmelserne, der er sket i de senere Aar, og ved hvis Afgørelse det kan være ønskeligt at have en habil Dommer. Jeg skal blot bemærke, at saa vidt jeg ved, foretager Sysselmændene paa Island, der jo ikke er juridisk uddannede, ofte Afsigelsen af Domme overfor Overtrædelser af Udlændinge paa Søterritoriet. Dette er dog naturligvis ogsaa en Enkelthed, der kan forhandles om i Udvalget; det kan altid have nogen Betænkelighed, at man sender en Mand op i en overordnet Embedsstilling, der ikke har andet Kendskab til Grønland end det, han har faaet gennem Litteraturen.

Skolevæsenet kan trænge til flere Fremskridt, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard omtalte, men jeg vil dog dér udtale, at hvor Befolkningen staar paa det fuldstændig primitive Fangerstandpunkt, dér maa selvfølgelig ogsaa nogen Almendannelse være paakrævet, men dér kan en meget betydelig Udvikling af Skolevæsenet dog maaske rumme sine Farer eller i alt Fald ikke gøre den tilsigtede Nytte. Noget andet er, hvor Befolkningen er gaaet frem i økonomisk Henseende, og det er jo Tilfældet adskillige Steder som Følge af det opblomstrende Fiskeri, hvorved de faar med nye Fangstmetoder at skaffe og ogsaa tjener flere Penge; dér bør den skolemæssige Udvikling følge den materielle Udvikling; og ikke mindst paa saadanne Pladser bemærkede vi, at Forholdene med Hensyn til Undervisningen kunde have været noget bedre. Som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard ogsaa nævnte, kræves jo først og fremmest en forbedret Uddannelse af Lærerkæfter, en forbedret Seminarieundervisning, hvilket jo ogsaa er en Betingelse for, at Danskundervisningen kan blive tilstrækkelig frugtbringende. Det fyldte os alle med Glæde at se den stærke Interesse, der var hos Grønlænderne — vi mødte dette i hvert eneste Kommuneråad — for at faa Dansk indført i Skolen, fordi de derved kunde faa Adgang til en større Litteratur, og det vidnede ogsaa i høj Grad om deres venlige Sindelag overfor vort Folk og Land, et Sindelag, som vi alle Vegne mødte paa vor Rejse. Det er ogsaa mit Haab, at den danske Undervisning maa blive gennemført paa en god Maade, det kan natur-

ligvis ikke ske pludselig, men efterhaanden som man faar Lærerkæfter til det, og jeg tror at turde sige, at dér har netop Rigsdagsdelegationens Grønlandsrejse haft sin Betydning. En Del af denne nærede tidligere nogen Betænkelighed overfor Indførelse af Dansk som Skolefag, fordi man ikke vilde være med til at paatvinge Grønlænderne Dansk, men efter at samtlige Kommuneråad, som vi forhandlede med, i alt 14, og ligeledes begge Landsrådene har fremsat det stærkeste Ønske i denne Retning, maa enhver Tvivl paa det Omraade forstumme.

Det er glædeligt, at den økonomiske Fremgang i de senere Aar har været saa betydelig, og dertil kommer ikke mindst den stærke Opblomstring af Fiskeriet, der har været saare kærkommen som Erstatning for Sælfangsten, der for en stor Del er ført af hensynsløse Jægere paa den grønlandske Østkyst, hvor der aarlig fanges i Titusindvis af unge Sæler. Ogsaa Hvalfangsten er taget op, og selv om det første Aar væsentlig har været henvist til Forsøg, synes det alligevel at have givet et gunstigt Resultat. Den grønlandske Minedrift giver et stadig betydeligere Udbytte, idet Kryolitselskabet har kunnet give den danske Stat en Forpagtningsafgift paa 700 000 Kr., og næste Aar vil det sikkert give mere. Hvorvidt denne Minedrift kan fortsættes i det Omfang, hvorvidt Minerallejet ikke vil udtømmes, er der delte Meninger om, og jeg vil her fremhæve Ønskeligheden af en fortsat Undersøgelse af Grønland i geologisk Henseende, særlig med Henblik paa Mineralforekomst.

Ogsaa Landbruget er gaaet stærkt frem, særlig Faareavl, og det vil maaske derfor være ønskeligt at tage under Overvejelse, om man ikke under visse Betingelser, ogsaa af personlig Art, skulde lade enkelte Danske faa Adgang, ikke blot til Fiskeri, men ogsaa til Landbrug, til Faareavl deroppe; jeg tror, at der derved kunde tilføres en Del Initiativ og Fremgang i de paagældende Erhverv.

Ligeledes vil jeg udtale min Glæde over den Fredning af Jagtdyr, som nu er iværksat; det er det bedste Bevis for, at Grønlænderne er gaaet fremad i Kultur, at de kan forstaa Betydningen af Fredningsbestemmelser. Netop under vort Besøg blev det vedtaget at frede Rensdyr i Drægtighedstiden, ligeledes Ederfuglevarp; dette er overmaade heldigt, for at ikke Bestanden af Jagtdyr skal uddø. Med Hensyn til Ræveavl er der maaske nogen Fare i samme Retning; man maa dér haabe, at det Forsøg, som er iværksat den